

podľa Trestného poriadku tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil prvostupňové rozhodnutie okresného súdu a zároveň podľa § 402 ods. 2 z dôvodu § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania odmietol, pretože nezistil dôvody podľa § 394 ods. 1 a 5 Trestného poriadku. Konštatoval, že okresný súd dospel k správne záveru o nenaplnení podmienok obnovy konania uvedených v § 394 Trestného poriadku, osobitne v jeho prvom odseku. Za dôkazy a už vôbec nie za nové dôkazy alebo skutočnosti nie je možné považovať rozhodnutia rôznych súdov tak, ako si to nesprávne predstavoval sťažovateľ, a už vôbec nie rozhodnutia súdov cudzích štátov, ktoré neboli uznané predpísaným spôsobom na území Slovenskej republiky. To, čo je dôkaz, ustanovuje Trestný poriadok v § 119 ods. 3. Krajský súd zistil formálny nedostatok vo výroku uznesenia okresného súdu, v ktorom absentuje citácia § 402 ods. 2 Trestného poriadku, v ktorom v druhej vete sa uvádza formálna podmienka na odmietnutie návrhu na povolenie obnovy konania na neverejnom zasadnutí. Preto po zrušení uznesenia okresného súdu toto formálne pochybenie krajský súd napravil vlastným rozhodnutím, vychádzajúc z právnych úvah a právnych záverov uvedených v odôvodnení uznesenia, keď nezistil žiadne pochybenie v konaní predchádzajúcom napadnutému uzneseniu a ani dôvody, na základe ktorých by bolo možné považovať návrh sťažovateľa za dôvodný.

4. Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku. Právo na obhajobu malo byť porušené tým, že okresný súd neposkytol ustanovenej obhajkyňi na nazretie úplný spisový materiál vo veci, ktorej sa navrhovaná obnova konania týkala. Nesprávne použitie hmotnoprávneho posúdenia zasa videl v tom, že okresný súd aj krajský súd nesprávne použili § 34 ods. 3 a 4, ako aj § 39 ods. 1 Trestného zákona a príliš formalisticky vyložili podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku. Namietol aj neprimeranosť trestu uloženého v trestnom konaní súvisiacu s nedostatočným rešpektovaním požiadavky individualizácie trestu (nezohľadnenie choroby maloletého dieťaťa).

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku odmietol. Dospel k záveru, že z § 368 ods. 2 Trestného poriadku ani z iných ustanovení Trestného poriadku nevyplýva prípustnosť dovolania proti uzneseniu, ktorým súd rozhodol o návrhu na povolenie obnovy konania, resp. ktorým bolo rozhodnuté o sťažnosti proti takémuto uzneseniu. Je tomu tak preto, že predmetné rozhodnutie nie je rozhodnutím vo veci samej. K nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 284/2011-25 zo 6. októbra 2011, ktorým sťažovateľ argumentoval v prospech prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam súdov o návrhu na obnovu konania, najvyšší súd upozornil, že uvedený nález sa zaoberal rozhodnutím najvyššieho súdu vydaným pred novelou Trestného poriadku vykonanou zákonom č. 262/2011 Z. z., ktorou bolo do Trestného poriadku doplnené nové znenie § 368 ods. 2 Trestného poriadku explicitne ustanovujúce okruh rozhodnutí, proti ktorým je s účinnosťou od 1. septembra 2011 prípustné dovolanie. Preto predmetný nález ústavného súdu nie je v rovine posudzovania prípustnosti dovolania v aktuálne účinnom právnom stave použiteľný.

III.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nejasne a vo všeobecnej rovine kritizuje rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov (a v širšom zábere orgánov verejnej moci). Naznačuje, že absencia judikatúry v otázke možnosti súdu zohľadniť pri ukladaní ďalšieho trestu skôr uložené, ale ešte nevykonané

tresty odňatia slobody, mala v jeho prípade za následok zvýšenie výkonu trestu o 2 roky 9 mesiacov a 7 dní, čím sa predĺžili útrapy jeho rodiny. Najvyšší súd sa nevysporiadal so sťažovateľovým poukazom na čl. 7 ods. 2 a 5 a čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a s tým, že všeobecné súdy mohli prejednať sťažovateľovu vec v zmysle dohovoru alebo Charty základných práv Európskej únie, čo by bolo pre sťažovateľa priaznivejšie v porovnaní so zákonom, ktorý zúžil právo sťažovateľa a jeho rodiny na spravodlivý proces. Následne sťažovateľ naznačuje, že súdy v jeho veci nesprávne posudzovali podmienky na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, a to v rovine vymedzenia, čo možno považovať za nový dôkaz. Najvyšší súd mu odňal spravodlivosť a znefunkčnil opravné mechanizmy. Nedal odpovede na otázku, prečo nepostupoval podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a čl. 154c ods. 1 ústavy. Najvyšší súd diskriminuje sťažovateľa, pretože vo viacerých iných kauzách použil dohovor namiesto zákona, kým v sťažovateľovom prípade tak neurobil.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podanie sťažovateľa vyhodnotil ústavný súd ako samostatný návrh na začatie konania – ústavnú sťažnosť, v ktorej ako zásah do svojho práva označil uznesenie najvyššieho súdu konkretizované v záhlaví tohto uznesenia ústavného súdu.

8. Zároveň ústavný súd uvádza, že sťažovateľ sa už s ústavnou sťažnosťou proti predmetnému uzneseniu najvyššieho súdu na ústavný súd obrátil. Táto skoršia ústavná sťažnosť bola uznesením č. k. III. ÚS 135/2023-8 zo 16. marca 2023, právoplatným 5. apríla 2023, odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

9. Odhliadnuc od značnej nezrozumiteľnosti dôvodov aktuálnej ústavnej sťažnosti, ústavný súd zdôrazňuje, že v nej sťažovateľ bez akýchkoľvek pochybností vyjadril presvedčenie o porušení jeho subjektívnych práv, pričom v tomto smere konkretizoval právo na spravodlivý proces, čo terminologicky zodpovedá čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže rovnaké referenčné právo sťažovateľ artikuloval aj v ústavnej sťažnosti odmietnutej 16. marca 2023, ústavný súd musel aktuálnu ústavnú sťažnosť odmietnuť ako neprípustnú pre prekážku rozhodnutej veci podľa § 55 písm. a) v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

10. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre procesnú prekážku nebol dôvod odstraňovať nedostatok zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2023

Robert Šorl
predseda senátu